

๑๕๗

กุหลาบกลางมรสุม

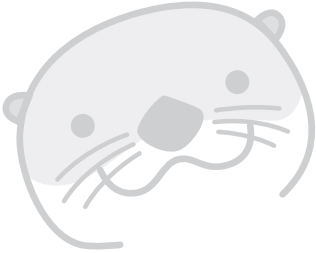
小风暴 1.0

เชียวม่อลี่ 肖茉莉

เขียน

อัญชลี เตยะริติกุล

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

ประสบการณ์ทั้งหลายไม่ได้มาจากความไม่คาดคิดหรือความบังเอิญ
พวกมันต่างมีคุณค่า ไม่ว่าจะอย่างไร ฉันหวังก็เป็นอย่างนั้น
บางทีนี้อาจเป็นข้อดีของการอ่านชีวประวัติของคนดังมากมายกระมัง...
การอ่านหนังสือก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เกาซานชอบมาก
— เชียวม่อลี่

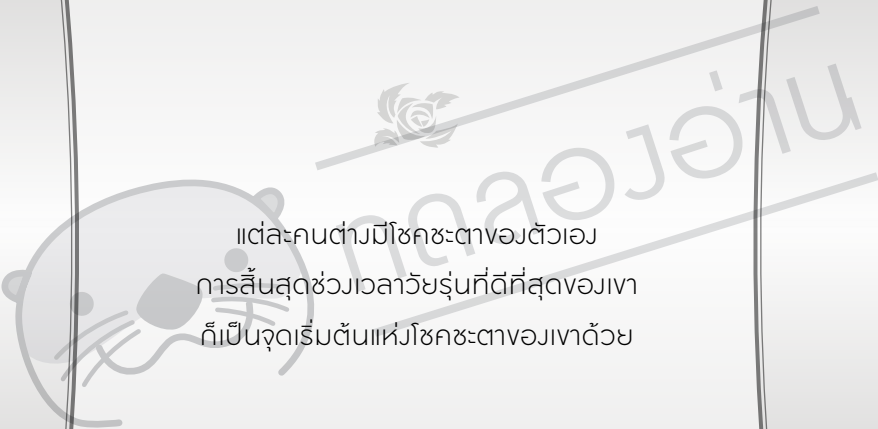

คำนำสำนักพิมพ์

แก่นของชีวิตคนเราล้วนเป็นสิ่งเรียบง่าย ไม่ว่าจะเป็นผู้คน เรื่องราว หรือวันเวลาที่เราได้ประสบหรือพานพบจนถึงจุดเปลี่ยนผ่าน และเกิดการเปลี่ยนไม่ว่าภายในหรือภายนอก ซึ่งเชื่อมอ้อลี ผู้เขียน ได้นำเรื่องราวช่วงหนึ่งของชีวิตในแวดวงธุรกิจมาถ่ายทอดเป็นนิยาย เรื่อง *กุหลาบกลางมรสุม* ให้ทุกคนได้อ่านกัน

แน่นอนว่าเรื่องราวในแวดวงธุรกิจย่อมไม่ใช่นิยายที่ทุกคนจะเลือกอ่าน แต่ผู้เขียนก็ตั้งใจถ่ายทอดเรื่องราวที่เป็นเหมือนบันทึกประวัติศาสตร์ในแวดวงธุรกิจ พร้อมสอดแทรกเกร็ดความรู้และข้อคิดในการทำงาน และการดำเนินชีวิตลงไปด้วย

สำนักพิมพ์เชื่อว่า ผู้อ่านจะได้รับคุณค่าและประสบการณ์ที่ไม่ได้มาจากความบังเอิญ เช่นเดียวกับที่ตัวละครในเรื่องนี้ได้รับ

๑๕๗

แต่ละคนต่างมีโชคชะตาของตนเอง
การสิ้นสุดช่วงเวลาวิเศษที่ดีที่สุดของเรา
ก็เป็นจุดเริ่มต้นแห่งโชคชะตาของเราด้วย

1

เกาซาน

*แต่ละคนต่างมีโชคชะตาของตัวเอง
การสิ้นสุดช่วงเวลาวัยรุ่นที่ดีที่สุดของเข
ก็เป็นจุดเริ่มต้นแห่งโชคชะตาของเขาด้วย*

ปี 1997

ต่อให้ผ่านไปแล้วสิบปี ต่อให้ยืนอยู่หน้าจอยักษ์ของอาคารบริษัท
ที่จดทะเบียนในตลาดหุ้นแนสแด็ก¹ เกาซานก็ยังคงจดจำเวลาบ้ายในวัย
สิบเจ็ดปีที่บ้านเกิดวันนั้นได้เสมอ

...

คล้ายเขาเพิ่งได้สัมผัสถึงกลิ่นอายของฤดูร้อนจริงๆ เมื่อออกจาก
ห้องสอบพร้อมกับนักเรียนทั้งหมดนี้เอง เมืองทางใต้ในเดือนกรกฎาคม
อากาศค่อนข้างร้อนอบอ้าว หลังผ่านการสอบเกาเข้า² เกาซานก็โล่งอก
โลศประทับใจและขานประสาขจึงอ่อนไหวเป็นพิเศษ คล้ายจู่ๆก็ได้กลิ่นโคลโลญ
จากนักเรียนหญิงที่เดินเฉียดผ่าน ได้ยินเสียงจักจั่นที่ร้องระงมเป็นระยะ
ซึ่งไม่อาจกลบเสียงหัวเราะและเสียงโหวกเหวกในโรงเรียนได้

¹Nasdaq : National Association of Securities Dealers Automated Quotations
ตลาดหลักทรัพย์แห่งที่สองของสหรัฐอเมริกา เปิดเมื่อปี 1971 ในตอนแรกแนสแด็กถูกตั้งขึ้น
เพื่อเป็นแหล่งระดมทุนของบริษัทขนาดเล็กที่ไม่สามารถจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์นิวยอร์กได้
โดยเฉพาะหุ้นกลุ่มเทคโนโลยีที่มีทรัพย์สินต่ำกว่าเกณฑ์ ปัจจุบันหุ้นไมโครซอฟท์ แอปเปิล
อะเมซอน เฟซบุ๊ก ต่างอยู่ในตลาดนี้ ต่อมาบริษัทเทคโนโลยีเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้
ดัชนีแนสแด็กกลายเป็นตัวแทนของกลุ่มเทคโนโลยี

² การสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยของจีน

เกาซานเงยหน้ารู้สึกโล่งใจไปเปลาะหนึ่ง ไกลี่ค่าแล้ว ดวงอาทิตย์บนขอบฟ้ากลับยังคงสว่างไสว ท่ามกลางแสงแดดขาวเจิดจ้าจนแสบตา เกาซานคลี่ยิ้ม แหวดตาที่เต็มไปด้วยความมั่นใจของเขามองผ่านแสงแดดราวกับหลุดไปอยู่ในอีกโลกหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ไพศาลกว่า

“เกาซาน นายดูอะไรเธอ” เด็กหนุ่มคนหนึ่งรีเข้าไปตบไหล่เกาซาน ขณะเดียวกันก็มองตามสายตาของอีกฝ่ายไปด้วย ซึ่งพบว่าไม่มีอะไรอย่างอื่น นอกจากแสงอาทิตย์ หน้าซ้ำแสงอาทิตย์ยังแสบตาเกินไป จึงรีบยกมือขึ้นบัง เกาซานหันไปมอง ที่แท้เป็นเพื่อนนักเรียนห้องข้างๆ เขายิ้มให้เป็นเชิง ทักทาย

“นายดูสิ ฤดูร้อนของปีนี้สวยงามมากจริง ๆ” คำตอบของเกาซาน คล้ายรำพึงรำพันกับตัวเอง

เด็กหนุ่มแบ่ปากอย่างเมื่อหน้าย คล้ายได้ยินความหมายอื่นที่แฝงในคำพูดของเกาซาน “ครับ ๆ ๆ ว่าที่จ้อหงวนสายวิทย์! นายต้องรู้สึกว่ามันสวยงามอยู่แล้ว อนาคตยาวไกลรอนนายอยู่ พวกเราที่ไม่ใช่นักเรียนดีเด่น มองซ้ายแลขวาก็ไม่เห็นจะสวยตรงไหน”

เกาซานไม่ต่อล้อต่อเถียงด้วย ขยับเท้าเดินไปริมระเบียง มองลานจัตุรัสด้านล่างพบว่าไม่มีคน จึงปลดกระเป๋าที่สะพายหลังลง ชูขึ้นสูงแล้วคว่ำลง ตำรา กระดาษข้อสอบเก่า ดินสอ สมุดร่วงออกจากกระเป๋า พอดีกับลมพัดมาวูบหนึ่ง กระดาษข้อสอบเก่าที่เกาซานขีดเขียนด้วยปากกา สารพัดสีปลิวว่อนทั่วฟ้า นักเรียนคนอื่นบนระเบียงทางเดินเห็นแล้วก็วิ่งเข้าไปราวกับพายุ ฉีกกระดาษข้อสอบเก่าที่เคยทำกับสมุดที่เต็มไปด้วยเลกเชอร์ เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้วโปรยทิ้ง ด้วยเหตุนี้กระดาษสารพัดอย่างจึงปลิวว่อนทั่วฟ้า เสียงเฮฮาก็ก้องทั่วโรงเรียน

นี่เป็นความสนุกสุดเหวี่ยงที่ทำอย่างหนึ่ง ปลดปล่อยความสดใสของพวกเขา และยุติชีวิตวัยรุ่นในโรงเรียนของพวกเขาด้วยเช่นกัน

อย่างน้อยสำหรับเกาซาน เขาเป็นคนที่กุมความสำเร็จอยู่ในมือเสมอ การสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็เช่นกัน ยังไม่ออกจากห้องสอบเขาก็รู้แล้วว่าก้าวต่อไปของตัวเองเดินได้ถึงจุดใด ซึ่งที่นั่นจะเป็นจุดเริ่มต้นที่แท้จริงของชีวิตเขา แต่เกาซานที่ยังไม่ก้าวเข้าสู่สังคมในเวลานั้นยังไม่เข้าใจเหตุผลที่ว่า

มนุษย์อาจเอาชนะตัวเองได้ แต่บางครั้งกลับไม่อาจเอาชนะโชคชะตาได้ โชคชะตาคืออะไร เวลานั้นยังไม่มีใครบอกเขาซึ่งยังเป็นเด็กอยู่

...

“เกาซาน เราไปฉลองด้วยกันไหม ในที่สุดพวกเราก็สอบเกาเข้าเสร็จแล้ว!” เด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินเข้ามาทาบไหล่เกาซาน

เกาซานตื่นจากภวังค์ โบกมือให้อีกฝ่าย “ไม่ละ ฉันต้องรีบกลับบ้าน มีนัดกับพ่อนะ ต้องรีบกลับบ้านไปรายงานตัวเสียหน่อย” เขาบอกเด็กหนุ่มยิ้มๆ ทั้งเพื่อนที่ใจจดใจจ่อเฝ้ารอจะได้อิสระที่สุดเหยิงด้วยกัน กระวีกระวาด ซึ่งจักรยานมุ่งหน้ากลับบ้านอย่างรวดเร็ว

นัดหมายที่เกาซานเฝ้าถึงคือเขาพ่นกับเกาเฟิงผู้เป็นพ่อไว้ว่า หากเขาได้หนังสือตอบรับเข้ามหาวิทยาลัยปักกิ่ง พ่อจะพาเขาไปเที่ยวเกาะฮ่องกงตามที่เขาใฝ่ฝัน หลายปีที่ผ่านมา เกาเฟิงเล่าถึงฮ่องกงเมืองในฝันของเขา นับครั้งไม่ถ้วน ไม่ใช่เพราะปี 1997 เกาะฮ่องกงกลับสู่การปกครองของจีนในที่สุด แต่เพราะกิจการของเกาเฟิง บริษัทสินค้าการเกษตรซึ่งรุ่ง มีโครงการจะจดทะเบียนที่ฮ่องกงมาตลอดด้วย

เกาซานซึ่งจักรยานอย่างรวดเร็ว เขาได้ยื่นร้านค้าริมทางเปิดเพลงเรียกลูกค้าเสียงดัง อย่างเพลงนี้ของหลิวเต๋อหัว

*วัยหนุ่มรักจะไล่ตามความฝัน ใจหวังเพียงบินให้สูง
ท่องไปสุดหล้าฟ้าเขียว ก้าวไปไม่อาจหวนคืน*

ตัวเขาในยามนั้นยังเป็นเด็กหนุ่มปราดเปรี้ยวกระฉับกระเฉง ในใจคิดเสมอว่าไม่อาจหวนคืนแล้วอย่างไรเล่า มีอนาคตที่ยาวไกลไม่ดงามกว่าหรือ หากหลายปีให้หลัง เมื่อตอนเขาอยากหวนกลับไปแต่ทำไม่ได้ แล้วร้องคลอเนื้อเพลงหลายประโยคนี้อีกครั้ง หวนนึกถึงวันเวลาที่ซึ่งจักรยานด้วยความเร็วในปีนั้นอีกครั้ง กลับคิดว่านั่นเป็นช่วงเวลาและตัวเขาที่ดีที่สุด

เกาซานซึ่งจักรยานเข้าบ้านในสภาพเหงื่อท่วมตัว ขณะกำลังเตรียมถือจักรยานไว้อีกทาง ก็เห็นรถพยาบาลกับรถตำรวจหลายคันจอดอยู่ที่ตึกบ้านตัวเองอย่างคิดไม่ถึง ในลานกว้างของสวนแน่นไปด้วยผู้คน

เขาเหลียวมองรอบ ๆ ด้วยความแปลกใจเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ทันใดนั้นก็เห็นเจ้าหน้าที่พยาบาลสวมเสื้อกาวน์หามเปลพยาบาลออกมาจากด้านใน

เกาซานใจกระตุกวูบ ก้าวพรวดเข้าไป อยากแหวกฝูงชนดูให้รู้เรื่อง สิ่งที่ทำให้เกาซานคิดไม่ถึงคือเมื่อกลุ่มคนที่มุงล้อมเห็นเขาแล้วต่างก็หลีกทางให้ สายตาที่มองมาเต็มไปด้วยความสงสารและเจือแววตำหนิที่ซบซ้อเล็กน้อย เสียงแต่ละเสียงลอยเข้าโสตประสาทของเกาซานอย่างจับใจ

“เกาซาน ลูกชายของผู้จัดการเกากลั้มมาแล้ว!”

“เหล่าหลินกับเมียงก็คิดสั้นเหลือเกิน เงินเก็บหมดแล้วก็ไม่เห็นต้องรมแก๊สฆ่าตัวตายเลย ตอนนี้อยากยกบ้านสามคน นำเสียตายจริง ๆ ซิงซิงออกจะน่ารักขนาดนั้น...”

ป่าที่อยู่อีกทางกระซิบกระซาบ “ได้ยินว่าเป็นภาวะพิษคาร์บอนมอนอกไซด์ บ้านนี้ทะเลาะกันบ่อย เสียงดังตลอด หลายครั้งที่พวกเราได้ยินชัดเจนว่าบริษัทซิงซิงล้มละลายแล้ว สองสามีภรรยาตกงาน อีกทั้งเงินทุนที่หยิบยืมญาติมาก่อนหน้านี้ก็ไม่มีหวังจะคืนได้ เลยใช้ชีวิตต่อไปไม่ไหว”

สมองของเกาซานวูบไปชั่วขณะ เขาไม่มีเวลาคงคิด ไม่สนใจการเหนียวรั้งของกลุ่มคน พุ่งเข้าไปเปิดผ้าขาวบนเปลพยาบาล เขาเห็นซิงซิง เธอเหมือนคนนอนหลับ เครื่องหน้าหมดจดจุ่มจิ้มส่งกลิ่นอายอ่อนเยาว์ ในอากาศ ผมหางม้ายังผูกريبบิ้นสีฟ้าน้ำทะเลที่ไม่ได้เปลี่ยนมานานหลายวันก่อนเธอยังเข้าซึ่กับเกาซานว่าเขาสอบติดมหาวิทยาลัยอันดับแรกตามที่ฝันไว้ เขาต้องให้ของขวัญเธอเป็นريبบิ้นสีฟ้าน้ำทะเลเส้นใหม่ และต้องเป็นของร้านหน้าโรงเรียนด้วย ทว่าเวลานี้ ซิงซิงนอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงนั้น จมูกยังคงโด่งสวย ดวงตากลมโตปิดสนิท เพียงแค่ร่างกายของเธอเย็นเฉียบแล้วเท่านั้น

เกาซานยืนนิ่งอึ้งอยู่ตรงนั้น รู้สึกคล้ายลมหายใจของตัวเองหยุดนิ่งไปแล้ว เขายังไม่ทันมีปฏิกิริยา แต่ภาพที่เกิดขึ้นหลังจากนั้นก็กลับกลายเป็นเสมือนภาพยนตร์ที่หยุดนิ่ง หลายปีหลังจากนั้นไม่ว่าจะในยามที่เจ็บปวดหรือมีความสุข ภาพนั้นก็จะฉายซ้ำเข้ามาในหัวของเกาซานครั้งแล้วครั้งเล่า ทุก ๆ ครั้งเสมือนเขากลับไปช่วงเวลานั้นอีกครั้ง ประสบการณ์พลัดพราก

ครั้งแล้วครั้งเล่า

เกาเฟิงพ่อของเกาซานก้าวลงจากตึก ถูกสวมกฏูแจ่มือ ด้านหลังเขามีตำรวจสองคนตามประกบ

กลุ่มคนแตกฮือทันที และมีคนร้องไห้เสียงดัง

“บริษัทซึ่งรุ่มลุ่มละลายแล้ว พวกเราต้องเดือดร้อนเพราะผู้จัดการเกาแท้ ๆ!”

“ผู้จัดการเกา! ไหนว่าจะพาให้ทุกคนมีชีวิตดีขึ้นยังงัยล่ะ”

“อยู่ไม่ได้แล้ว! ผู้จัดการเกา พวกเราจะทำงัย”

เกาซานมองพ่ออยู่ไกล ๆ คล้ายเขาแก่ลงมากในช่วงข้ามคืน แต่กลับดูสุขุมขึ้นมาก เขาตะโกนใส่ฝูงชนที่แตกฮือ “ทุกคนอย่าร้อนใจ บริษัทซึ่งรุ่มถูковиทางตำหลงกรู๊ปเทกโอเวอร์ไปแล้ว ปัญหาเงินทุนหลังจากนั้น ตำหลงกรู๊ปจะมีคำตอบให้ทุกคนเอง”

เพื่อควบคุมสถานการณ์วุ่นวายเฉพาหน้า ตำรวจสองนายเตือนให้เกาเฟิงรีบขึ้นรถตำรวจ เกาซานรีบเบียดฝ่าฝูงชนตะโกนใส่แผ่นหลังของพ่อว่า “พ่อ!”

เกาเฟิงหันมาตามเสียงเรียก ตะโกนตอบเกาซานด้วยน้ำเสียงนึ่งลึก “เกาซาน ดูแลแม่ให้ดี”

เวลานี้ท่าทางเขาดูเหน็ดเหนื่อย ทว่าช่วงเวลาลากจากกลับไม่ลืมสั่งเสียเกาซาน เกาซานยังไม่ทันได้รำลาพ่อ รถตำรวจที่คุมตัวเกาเฟิงก็เคลื่อนตัวออกไปพร้อมเสียงสัญญาณ

ทุกอย่างเกิดขึ้นกะทันหันมาก กะทันหันจนเกาซานไม่ทันได้ถามต้นสายปลายเหตุจากพ่อสักคำ ได้แต่มองรถตำรวจกับรถพยาบาลคนทีล่ำคัญที่สุดในชีวิตเขาออกจากบริเวณลานกว้าง

เวลาเหมือนหยุดนิ่งไปหลายวินาที ในที่สุดเกาซานก็ตื่นจากภวังค์สาวเท้าวิ่งตามรถตำรวจกับรถพยาบาลไป

“พ่อ รอผมด้วย...ซิงซิงอย่าไป...”

เกาซานร้องตะโกนในใจ เขาอยากเปล่งเสียงห้ามพวกเขาออกจากลำคอใจแทบขาด เพื่อรั้งคนสองคนที่เขารักเอาไว้

ไล่ตามไม่ทันแล้ว ตามไม่ทันแล้วตลอดกาล เขาหยุดฝืนเท้าในสภาพ

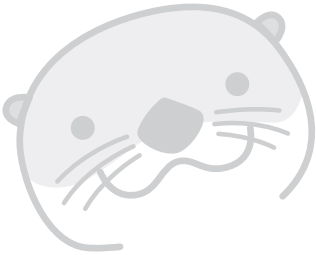
เหงื่อโซม เหยยหน้ามองดวงอาทิตย์ที่ลอยเหนือขอบฟ้าไกลๆ เหมือนกับ
ที่เห็นในโรงเรียนยามเย็น ยังคงเป็นดวงอาทิตย์ดวงนั้น แสงเจิดจ้าของมัน
ดูนวลตายิ่งขึ้นเมื่อถูกฉาบด้วยยามพลบค่ำ ทว่าโลกกลับไม่ใช่โลกในยามนั้น
อีกแล้ว

...

เมื่อนึกย้อนกลับไปหลายปีให้หลัง เกชาซาารู้สึกเพียงว่าชีวิตเหมือนดั่ง
ละคร เจ็บปวด แต่ทำอะไรไม่ได้

ความรู้สึกเช่นนี้ เขาไม่อาจลืมเลือนได้และซ่อนมันไว้ในใจแม้ผ่านไป
หลายปี บางทีอาจมีเรื่องราวที่คว้าวุ่นไม่ได้มากมายเกินไป

ฤดูร้อนปีนั้นสิ้นสุดลงเช่นนี้

ทดลองอ่าน

2

ฉินว่อ

เมื่องานเลี้ยงที่รื่นเริงจบลง
มักตามมาด้วยการจากลาที่เต็มไปด้วยน้ำตาเสมอ

ปี 1998

หากชีวิตคนแบ่งเป็นสี่ฤดูกาล สำหรับฉินว่อ ปีที่อายุสิบหกก็คือฤดูใบไม้ร่วง ความอบอุ่นที่เธอนึกว่าคงอยู่เสมอ โรยราอย่างรวดเร็ว

เมืองอู่หางเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1998 ทั้งเมืองยังรายล้อมด้วยบรรยากาศเป็นมงคลของเทศกาลตรุษจีน บนท้องถนนเต็มไปด้วยร่องรอยของดอกไม้ไฟและประทัดที่ถูกจุด ห่างออกไปไม่ไกลยังมีเสียงประทัดเฉลิมฉลองเทศกาลตรุษจีนดังขึ้นเป็นระยะ

อาจเพราะได้รับอิทธิพลจากบรรยากาศครื้นเครงในเดือนขึ้นปีใหม่ ฉินเซิ่งเซิ่งที่ใช้ชีวิตเรียบง่ายมาตลอดจึงแหกกฎหมาโรงแรกที่ทรูที่สุดในเมืองหางโจว เพื่อจัดงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดให้ฉินว่อลูกสาวคนเล็กที่เขารักที่สุด

วันคล้ายวันเกิดของฉินว่อคือวันที่สิบสี่กุมภาพันธ์ ตรงกับวันที่สิบแปดเดือนหนึ่งตามปฏิทินจันทรคติในปี 1998 พอดี วันนี้เป็นวันวาเลนไทน์ของชาวตะวันตก ในเมืองแตร์นี่ประเทศอิตาลีวันนี้เป็นวันหยุดราชการของทุกคนในนามวันแห่งความรัก เป็นการแสดงความศรัทธาและแสวงหาความรักที่บริสุทธิ์ ปราศจากเจตนาแอบแฝง ยาวนานต่อเนื่องมาเป็นพันปี นี่เป็นเทศกาลที่ถือกำเนิดขึ้นจากศาสนา สืบทอดด้วยความรักสรรเสริญความเป็นปัจเจกและความกล้าหาญ

ความรักเป็นสิ่งสวยงาม และเป็นแรงขับเคลื่อนด้วยเช่นกัน

“ฉันว่อกี่ลืมหัดโลกในวันนี้น่าจะบ่งบอกถึงความสวยงามในตัวอยู่แล้ว”

ฉันเซ็งเซ็งรักและทะนุถนอมลูกสาวคนนี้นี่มาก

วันนั้นบุคคลที่มีหน้ามีตาในเมืองหางโจวต่างมากันครบ ฉันว่อกสวมกระโปรงสีแดงที่พ่อของเธอให้ว่านให้คนอื่นซื้อมาจากฮ่องกง เธอยืนอยู่ข้างฉันเซ็งเซ็ง ต้อนรับเหล่าลุงป้าหน้าอาที่มาร่วมงาน

ฉันว่อกไม่ใช่คนที่ชอบบรรยากาศลักษณะนี้นัก เธอรู้สึกอึดอัด แต่เพื่อหน้าตาของพ่อเธอจึงยังระบายยิ้มมีความสุขบนดวงหน้า สิ่งที่เธอคิดไม่ถึงคือทุกคนต่างกุกักจุกจุกยัดอึ้งเปาของหน้าใส่มือเธอ จากนั้นก็หยิกแก้มเธอหรือไม่กี่จับมือเธอแล้วว่า “ว่อกว่อกโตเป็นสาวแล้ว!” “สุขสันต์วันเกิดนะว่อกว่อก!” “วันนี้ว่อกสวยเป็นพิเศษ!”

เริ่มแรกฉันว่อกยิ้มซื้อ จนภายหลังเริ่มทนไม่ไหว เด็กหญิงส่งสายตาถึงพ่อที่อยู่ข้างๆ บอกไปฉันเซ็งเซ็งว่าเธอไม่อยากจะต้อนรับแขกหน้าประตูโรงแรมแล้ว ฉันเซ็งเซ็งกลับแก้มทำเป็นมองไม่เห็น ยังคงทักทายลุงป้าหน้าอาที่ฉันว่อกทั้งรู้จักและไม่รู้จักเหมือนเดิม

ฉันว่อกสบโอกาสว่างแอบเข้าไปหาฉันชินที่กำลังช่วยรับรองแขกอยู่ในห้องโถง ฉันว่อกดึงฉันชินไปอีกทาง อวดซองแดงเต็มกระเป๋ากับพี่สาว

“พี่คะ ทำไมจู้จู้ๆ พ่อถึงจัดงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดใหญ่โตแบบนี้ละทำไมคนถึงให้อั่งเปาฉันเยอะแบบนี้”

ฉันชินอายุมากกว่าฉันว่อกเจ็ดปี เวลาที่สองสามมีภรรยาฉันยุ่งกับงานไม่อยู่บ้าน เธอเป็นเสมือนดวงอาทิตย์น้อยของบ้าน ความคิดจึงฉลาดเฉลียวกว่าคนอื่น

ฉันชินหลุดหัวเราะ น้ำเสียงฉายประกายความภูมิใจ “งานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดนี่เธอนึกว่าจัดให้เธอเธอ จัดให้พ่อต่างหาก คนที่ให้อั่งเปาเธอพวกนั้น ในอนาคตพวกเขามือเรื่องต้องให้พ่อช่วย ไปมาหาสู่ เขาเรียกว่าการเข้าสังคม! พ่อเราฉลาดจะตายไป”

“หน้าซำ...” ฉันชินจับไหล่ของฉันว่อกแล้วบอกด้วยท่าทางชิงชัง “ว่อกว่อกบ้านเราไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว”

ฉันว่อกรู้สึกมินต๊อบ

ฉินซิ่นขยิบตาให้ย่ำยมีลบลมคมใน “บริษัทของพ่อเข้าตลาดหุ้นแล้ว”

“พี่ พ่อบ่นเรื่องจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ตั้งหลายปีแล้ว พี่เข้าตลาดหุ้นคืออะไรหรอ”

“ก็เหมือนกับให้บริษัทเป็นหลัก อืม...อย่างเช่นเหมือนเอาเค้กก้อนหนึ่งไปซื้อขายในตลาดทุน¹ โดยใช้หุ้นเป็นหลัก เธอรู้จักหุ้นไหม”

ฉินว่อสายหน้า

“ความจริงพี่ก็ไม่รู้จัก แต่พ่อเคยเล่าให้ฟังอยู่บ้าง เอาอย่างนี้ เธอคิดเสียว่าหุ้นเป็นตัวย่อยอย่างหนึ่ง เป็นหลักฐานอย่างหนึ่งในการซื้อขาย เอาเป็นว่าการจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์เป็นเรื่องที่มีเกียรติ บ่งบอกว่าบริษัทมีมูลค่ามากขึ้น เค้กก้อนใหญ่ขึ้น ทุกคนก็มีเค้กแบ่งกันกินมากขึ้น”

“ที่แท้พ่อรวยแล้วนี่เอง หรือก็คืองานของพ่อก้าวหน้าแล้ว”

“แน่นอน อืม พี่คิดว่าบ้านเราน่าจะเปลี่ยนบ้านใหม่ที่ใหญ่ขึ้นเร็ว ๆ นี้แล้วเธอก็จะมีเสื้อผ้าใหม่ ๆ เยอะขึ้นด้วย!” ฉินซิ่นขย่ำตัวฉินว่อด้วยความตื่นเต้น

ขณะฉินว่อยังพยายามทำความเข้าใจคำพูดของฉินซิ่น สองสามภรรยาฉินเซิ่งเซิ่งกับหลินฟางก็เดินเข้ามา มีผู้คนติดตามเป็นกลุ่ม ฉินเซิ่งเซิ่งกวักมือเรียกสองพี่น้อง แยกหรือเองก็ตะโกนเรียกเสียงดัง “ซิ่นซิ่น ว่อว่อ มาถ่ายรูปครอบครัวเร็ว”

หลายปีฉินเซิ่งเซิ่งกับหลินฟางต่างยุ่งง่วนอยู่กับงาน เมื่อก่อนพวกเขายังถ่ายรูปครอบครัวปีละครั้งเหมือนกับครอบครัวอื่นๆ ทว่าเวลานี้สองสามีภรรยากลับพบว่านี่เป็นการถ่ายรูปครอบครัวกันสี่คนครั้งแรกในรอบหลายปี จึงอดมีสีหน้าแปลก ๆ ไม่ได้

กลับเป็นฉินซิ่นกับฉินว่อที่ดีใจมาก ทำทางที่สองพี่น้องแลบลิ้นปลิ้นตาใส่กันทำให้ฉินเซิ่งเซิ่งกับหลินฟางหัวเราะ ภาพที่สองสามีภรรยาส่งยิ้มให้กันถูกช่างภาพจับภาพไว้ได้ ทำทางมีความสุขของครอบครัวนี้ทำให้แขกหรือที่เสี่ยวพลอยได้รับอิทธิพลไปด้วย มีคนไม่น้อยที่สายตาดูแววอัจฉรา

¹ ตลาดการเงินที่มีการซื้อขายนี้ระยะยาวมากกว่าหนึ่งปีขึ้นไป เพื่อนำเงินทุนที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการลงทุนระยะยาว

การประสบความสำเร็จเรื่องงานและครอบครัวอบอุ่นเหมือนอย่างฉินเซิ่งเซิ่ง เป็นความฝันสูงสุดของผู้ชายมากมาย อีกทั้งฉินเซิ่งเซิ่งกำลังอยู่ในวัยเจริญ อนาคตยังอีกยาวไกล

สองสามีภรรยาตระกูลฉินยอมอ่านสีหน้าอิจฉาของทุกคนออก

ฉินเซิ่งเซิ่งเป็นทหารปลดประจำการ เนื่องจากเป็นคนฉลาดหัวไว จึงเกาะกระแสผันตัวไปสร้างธุรกิจ ไม่นานก็เป็นนักธุรกิจที่โดดเด่นคนหนึ่ง หลินฟางเป็นครูมัธยมต้น การงานก้าวหน้า รับตำแหน่งหัวหน้าครูฝ่ายวิชาการ ทั้งยังมีภาพลักษณ์ภรรยาและแม่ที่แสนดี แม่เดิมนิสัยของทั้งสองค่อนข้าง ต่างกัน แต่ยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมาก็อยู่กันอย่างกลมเกลียวดี

ในวันฉลองพิเศษนี้ ครอบครัวที่อบอุ่นปรองดองจึงนำอิจฉาเป็นพิเศษ

เมื่อถึงเวลาอาหารตั้งโต๊ะ ทุกคนพากันร้องขอให้สองสามีภรรยา กล่าวปราศรัย

ฉินเซิ่งเซิ่งบ้ายเบี่ยงไม่หัน ยกเหล่าแก้วหนึ่งขึ้นชูให้หลินฟางอย่าง รัฐสถานการณ์ “ฉันผมพูดอะไรหน่อยละกัน วันนี้ฤกษ์งามยามดี เป็นวันคล้าย วันเกิดลูกสาวคนเล็กของผม ผมต้องขอบคุณภรรยาของผมเป็นพิเศษ ถ้าไม่ใช่เพราะเธอ ผมคงไม่มีทุกอย่างในวันนี้”

ฉินเซิ่งเซิ่งกล่าวจบก็ยกแก้วเหล้าขึ้น ยืมให้หลินฟางก่อนดื่มหมดแก้ว

ฉินว่อมองแม่ผู้เป็นหัวหน้าครูฝ่ายวิชาการที่มีบุคลิกน่าเกรงขาม ในยามปกติ เวลานี้เธอกลับดูเก๋อเชินและประหม่าเล็กน้อย

ทุกคนพากันขอให้หลินฟางกล่าวอะไรสักหน่อยด้วย

ในที่สุดหลินฟางก็ลุกขึ้นยืน “ฉินเซิน ฉินว่อ มาดื่มให้คุณลุงคุณป้า เร็ว” หลินฟางไม่ได้กล่าวถ้อยคำสวยหรูอย่างการเสียสละเพื่อส่วนรวมอะไร เพียงแค่เรียกสองพี่น้องที่อยู่โต๊ะข้าง ๆ มา ทั้งสองหยิบแก้วแล้วชูให้ทุกคน อย่างว่าง่าย

หลังทุกคนหัวเราะกันครั้นคร่งแล้ว บรรยากาศงานเลี้ยงก็คึกคักขึ้น ถึงขีดสุด

“ประธานฉิน บริษัทจดทะเบียนเข้าตลาดหลักทรัพย์ โรงงานของ พวกเราก็รวยแล้ว หลังจากนั้นก็มีโครงการอะไรไหม”

“พวกเรามีเงินแล้วก็ต้องทำธุรกิจให้ใหญ่ขึ้น พวกเราเองก็ทำตามกระแส

ทันแล้ว บริษัทเข้าตลาดหุ้นอย่างราบรื่น ทุกคนรวยกันแล้ว วิกฤตีสว่าง
วีรบุรุษ ขอแค่ผลสุดท้ายคือสำเร็จ สิ่งต่างๆ ที่ประสบมาก่อนหน้านี้ล้วน
“คุ้มค่า” ฉินเซิ่งเซิ่งมองหลินฟางแวบหนึ่งเมื่อพูดถึงประโยคสุดท้าย

คนรอบข้างมีท่าที่ตื่นเต้น “ประธานฉิน ตอนนั้นพวกเราออกจากงาน
ที่มันคงมาเข้าบริษัท ติดตามคุณตั้งแต่บ้านหลังเล็กๆ ขนาดสิบห้าตารางเมตร
สร้างบริษัทด้วยกันทีละก้าว พวกเราไม่เพียงเติมพังกำลังคน ยังเติมพัน
เงินทุนไว้กับคุณด้วย ยังดีที่คุณไม่ได้ทำให้พวกเราผิดหวัง หุ้นของพวกเรา
ราคาสูงขึ้นมาก เรื่องนี้เพิ่มขวัญกำลังใจมากจริงๆ”

“ก็แค่อาศัยความเล็ดร่อนไม่ยอมแพ้ทั้งการงานมันคงมาสร้างธุรกิจ
เท่านั้น ดีว่าโชคเข้าข้าง คว่าโอกาสไว้ได้ ฮ่าๆ สิ่งสำคัญที่สุดคือความ
ไว้วางใจของทุกคน!”

“ดูสิ คินนี่พ่อดูสง่าสดใสมาก ขณะเป็นเจ้าแพ้เป็นโจร คนที่ประสบ
ความสำเร็จควรได้รับความเคารพนับถือจากผู้คน” ฉินชินงูม็อกงูมิใจ

ฉินเซิ่งเซิ่งเหมือนแม่ทัพที่กำลังชนะกลับจากศึก สีหน้าภาคภูมิใจ
พูดจาจะฉานท่ามกลางผู้คนที่รายล้อมตลอดคืน ความเป็นผู้นำฉายชัด
อยู่บนสีหน้าอย่างไม่มีซ่อนเร้น

ทว่าหลินฟางกลับปริปากน้อยมาก แม้อยู่ข้างฉินเซิ่งเซิ่งตลอดงานเลี้ยง
ตั้งแต่เริ่ม แต่ฉินว่ที่ความรู้สึกไวกลับรู้สึกเหมือนแม่จะไม่ดีใจนัก

นานแล้วที่ครอบครัวไม่ได้คึกคักมีชีวิตชีวาแบบนี้ เธอรู้สึกเสมอว่า
ท่ามกลางเกียรติยศยิ่งใหญ่มีความลับที่พร้อมถูกเปิดโปงตลอดเวลา
เลยใจคอไม่ดีนัก เธอมองแม่เป็นระยะ เวลานี้สีหน้าของหลินฟางกลับ
นิ่งสงบเหมือนผืนน้ำ

ในงานเลี้ยง ฉินว่ดิ่งฉินชินไปเข้าห้องน้ำด้วยกัน เธอเล่าความกังวล
ของตนให้ฉินชินฟัง ฉินว่ละเอียดล่อออกมากว่าฉินชิน

“พี่คะ ฉินรู้สึกว่ามันนี่แม่ไม่ดีใจ”

ฉินชินหลุดหัวเราะ ตบไหล่ฉินว่เป็นเชิงปลอบใจ

“แม่ดีใจสิ เธอเนีย อย่าคิดมาก กลับไปข้างในกันเถอะ วันนี้พวกเรา
ห้ามพลาดแม้แต่วินาทีเดียว” ฉินชินจูงฉินว่กลับเข้างานเลี้ยงไม่ยอมให้
อีกฝ่ายอึดออด

ในความเป็นจริงเมืองานเลี้ยงที่รื่นเริงจบลง มักตามมาด้วยการจากลาที่เต็มไปด้วยน้ำตาเสมอ

กลางสังสรรค์ของฉินว่อกวีสุจน์หลักการนี้ ส่วนฉินซิ่นกลับใช้ประสบการณ์ชีวิตในอีกหลายปีให้หลังกว่าจะได้บทสรุปคติชีวิตข้อนี้

...

คืนนั้นฉินว่อกวีตื่นเพราะเสียงพ้อกับแม่ทะเลาะกัน เธอเขย่าปลุกฉินซิ่นที่หลับสนิทให้ตื่นด้วยความกลัว เมื่อสองพี่น้องย่องไปถึงหน้าประตูห้องพ่อแม่อย่างระมัดระวังแล้ว เสียงตะคอกด้วยความโกรธเกรี้ยวของฉินซิ่นเซ็งเซ็งพร้อมเสียงแก้วแตกก็ดังออกมาจากด้านใน

“หย่าก็หย่า!”

ฉินว่อกวีกับฉินซิ่นตกใจจนหายใจว้างเป็นปลิดทิ้ง

“ฉันรู้ว่าตอนนี้คุณประสบความสำเร็จแล้ว ต้องการภาพลักษณ์ครอบครัวที่อบอุ่น งานใหญ่อย่างในวันนี้ฉันก็พยายามให้ความร่วมมือแล้วต่อไปพวกเราต่างคนต่างไปเถอะ” เป็นเสียงของหลินฟาง ความเฉยชาของเธอทำให้ฉินซิ่นเซ็งเซ็งที่ร้อนรนพ่ายแพ้หมดรูปในศึกขัดแย้งครั้งนี้

“หลินฟาง แวดวงธุรกิจโหดร้ายแบบนี้อยู่แล้ว ต่อให้กับเพื่อนแท้ก็ตาม คณะกรรมการบริหารประชุมกันแล้วตัดสินใจขั้นสุดท้ายว่าไม่ลงทุน ส่วนเพื่อนร่วมรบของผมนั้นนั่นก็เพราะตอนหลังคณะเทศบาลนครติดต่อมาหาพวกเรา เป็นฝ่ายขอให้พวกเราซื้อกิจการบริษัทนั่นเอง”

คำตำหนิต่อว่าของหลินฟางไม่ได้หยุดลงเพียงแค่นั้น “บอกถอนทุนก็ถอนทุน ไม่ว่าจะด้วยความสัมพันธ์หรือด้วยหลักการก็ไม่ควร แถมยังทำให้คนอื่นเขาตกอยู่ในภาวะวิกฤติ ที่เขาขาดเงินทุนก็ไม่ใช่เพราะพวกคุณตัดสินใจไม่ลงทุนกะทันหันหรอก แต่เพื่อตึงตูดให้พวกคุณไปลงทุน เขาเริ่มกว่านซื้อบริษัทต้นน้ำและปลายน้ำ² แล้ว ตอนนี้เป็นไง ต้องติดคุกเพราะ

² ธุรกิจต้นน้ำ (Upstream) คือธุรกิจที่ทำผลผลิตต้นทาง เป็นผู้ผลิตวัตถุดิบหรือชิ้นส่วนย่อย ยกตัวอย่างโรงถลุงแร่เหล็ก ธุรกิจกลางน้ำ (Midstream) คือธุรกิจที่นำผลผลิตจากต้นน้ำมาผลิตต่อ จัดการ และแปรรูปให้เกิดสินค้า ยกตัวอย่างเช่นเหล็กถลุง ธุรกิจปลายน้ำ (Downstream) คือธุรกิจที่นำผลผลิตจากกลางน้ำมาผลิตต่อ จัดเก็บ ขนส่ง และส่งมอบสินค้าหรือบริการนั้นจนถึงมือผู้บริโภค ตัวอย่างเช่นตะปู

พวกคุณถอนทุน ความผิดทั้งหมด เขาต้องแบกรับคนเดียว!”

“หลินฟาง เรื่องธุรกิจผมไม่อยากทะเลาะกับคุณ เรื่องถอนทุน เป็นเพราะมีสัญญาประกันความเสี่ยง พวกเราต้องทำตามกฎเกณฑ์ทางธุรกิจ”

“ฉันแข็งแข็ง คุณมีหลักการธุรกิจยิ่งใหญ่ของคุณ ฉันมีมิตรภาพและความถูกต้องของฉัน อยู่ด้วยกันต่อไปไม่ไหวแล้ว ฉันขอหย่า”

ฉันว้อตะลึงงัน ถอยหลังหนึ่งก้าวอย่างไม่รู้ตัว ไม่คิดว่าจะชนแจกันดอกไม้บนโต๊ะจนร่วงลงพื้น ทั้งดอกไม้ แจกัน และน้ำแตกกระจายทั่วพื้น

หลินฟางกับฉันแข็งแข็งได้ยินเสียง ทั้งสองออกจากห้องก็เห็นสองพี่น้องอยู่ในห้องรับแขก

เวลานี้ฉันว้อถึงกระจ่างว่าที่แท้รูปครอบครัวที่ถ่ายวันนี้ คือการอำลาชีวิตที่มีความสุขของครอบครัวเธอ

เธอเสียใจภายหลังอย่างถึงที่สุด หากรู้เร็วกว่านี้สักนิดจะดีแค่ไหน อย่างนั้นเธอจะให้ตัวเองยืมหวานกว่านี้ และสวมบทบาทลูกสาวของนักธุรกิจชื่อดังให้ดีกว่านี้ เพราะชีวิตหลังจากนี้จะไม่อะไรแบบนี้อีกแล้ว

เพียงแต่เธอไม่เข้าใจ เพราะอะไรงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดที่รื่นเริงในตอนกลางวัน พอตกกลางคืนกลับกลายเป็นการเล่นละครฉากสุดท้ายก่อนหย่าของพ่อกับแม่

สาเหตุที่ทำให้พ่อกับแม่ทะเลาะกันคืออะไร เธอมีคำถามในหัวเต็มไปหมด

แต่ความจริงอย่างแรกที่เธอต้องเผชิญหน้ายอมรับคือ ต่อไปครอบครัวที่อบอุ่นจะปรากฏแต่เพียงในรูปถ่ายเท่านั้นแล้ว